

Arrest

nr. 72 023 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2011 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met beslissing tot terugleiding en vrijheidsberoving ten dien einde. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“REDENEN VAN DE BESLISSING: 0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Met toepassing van artikel 7 tweede lid van dezelfde wet is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met

Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland Oostenrijk Nederland Portugal Spanje Noorwegen Zweden Zwitserland IJsland Finland Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 12/04/2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 06/05/2011. Deze beslissing is op 16.05.2011 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 20/07/2011. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16/08/2011. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing. Met de toepassing van artikel 7 derde lid van dezelfde wet dient de betrokkene opgesloten te worden aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden. Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 8 van het E.V.R.M

Overeenkomstig de materiële motiveringsplicht dient elke administratieve beslissing met individuele strekking afdoende, correct en pertinent gemotiveerd te zijn. Elke administratieve beslissing moet bovendien gegrond zijn op rechts en feiten afdoende gronden; De ratio legis van deze wet is dat de betrokkene een inzicht krijgt in de motieven van de beslissing. Hij behoort in staat te zijn om zich een oordeel te kunnen vormen omtrent de juistheid van de genomen beslissing, zodat hij weet of hij zich moet verweren. Verzoeker kan uit de bestreden beslissing enkel afleiden dat hij zich in een onwettige verblijfsituatie bevindt en dat de reden hiervoor ligt bij de onontvankelijke beslissing dd. 16.08.2011,

Er wordt echter op geen enkele wijze meegedeeld waarom deze beslissing een onderscheid tussen hem, zijn ouders en zussen maakt. Verzoeker heeft hier het raden naar. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 E.V.R.M.. betreffende het recht op eerbiediging van gezins- en familielevens. Dat hij steeds in een precaire verblijfssituatie heeft vertoeft, doch hij zich bediende van de middelen die de wet hem bood op een correcte en ernstige wijze. Ter goeder trouw werd de aanvraag tot medische regularisatie ingediend. Indien verzoeker zou zijn uitgeprocedeerd is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij niet vrijwillig het grondgebied zou verlaten. Verzoeker kon echter niet vermoeden dat voormelde geneesheer levenslang is geschorst en er bovendien malafide praktijken op nahield. Hij deed zich voor als dokter, waarop de ouders van verzoekers uiteraard ook de daaraan verbonden kosten betaalden. Het is thans door deze man dat verzoeker zich in de huidige situatie bevindt. Immers werd geoordeeld dat de onontvankelijke aanvraag aan de basis ligt van de bestreden beslissing. De medische problematiek van de moeder van verzoekster moet ten gronde te worden onderzocht. Het recht op bescherming van het familie-leven is essentieel. De overheid kan en mag zich niet inmengen met het gezinsleven van verzoeker. Ontegensprekelijk maakt verzoeker deel uit van het gezin S. {...}. Verzoeker wordt als enige gescheiden van de 4 andere gezinsleden. De gezinsband is ontegensprekelijk vast te stellen en vormt de dichtste familiale band die men kan bedenken. Het gaat hier om de ouders en zussen van verzoeker. Verzoeker heeft logischerwijze zijn gezin gevolgd. Thans het gezin opsplitsen zou in strijd zijn met het E.V.R.M. Er is geen enkele indicatie dat de inmenging nodig is in een democratische samenleving, zoals gesteld in artikel 8 E.V.R.M. De beperking van de rechten vervat in artikel 8 EVRM kan enkel in de gevallen voorzien door artikel 8. 2 van het EVRM. liet Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft in zijn arrest Rees van 17 oktober 1986 gesteld dat, om de verplichtingen van een staat te bepalen, er een evenwicht moet worden bewaard tussen enerzijds het algemeen belang en anderzijds de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8. 2 van het EVRM in dat verband een nuttige richtlijn vormen. Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook alleen maar toegelaten indien dit noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden die voorzien worden door het Verdrag, en indien ze daarenboven noodzakelijk is in een democratische samenleving. t) e vereiste van proportionaliteit legt aan de overheid de verplichting op om

een afweging te maken tussen het beoogde doel, de noodzakelijkheid voor het algemeen belang, en de ernst van de inbreuk op de bescherming van het particulier belang. Op geen enkele manier wordt gemotiveerd waarom volgens verwerende partij een schending van het recht op een gezins- en privéleven in een democratische samenleving noodzakelijk is in belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, die de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.' Gelet op wat voorafgaat, is de verzoeker van oordeel dat artikel 8 EVRM wordt geschonden en de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende is."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en motiveert zij dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten; hij verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige inreisstempel.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Waar verzoeker betoogt dat er geen reden is om aan te nemen dat hij niet vrijwillig het grondgebied zal verlaten, wijst de Raad erop dat deze kritiek in wezen gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Ingevolge artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd.

2.4. Het betoog van verzoeker dat hij zich steeds in een precaire situatie heeft bevonden doch dat hij zich bediende van de middelen die de wet hem bood en dat hij te goeder trouw een aanvraag om medische regularisatie heeft ingediend, kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing, die ondersteund wordt door de stukken van het administratief dossier. Ingevolge verzoekers illegale verblijfssituatie kan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in redelijkheid beslissen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Verzoeker bekritiseert verder de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch gaat hiermee voorbij aan de concrete motieven van de in casu bestreden beslissing. Kritiek op een administratieve beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure kan geenszins tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing leiden.

De Raad wijst er voorts nog op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis (of: oud artikel 9, derde lid) of 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het inhoudelijke betoog van verzoeker waarom hij meent in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de in casu bestreden beslissing.

2.5. Verzoeker meent tenslotte dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.5.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.6. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.6.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.6.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.7. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.8. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.9. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat zijn ouders en zussen in België verblijven en dat hij door de bestreden beslissing wordt gescheiden van zijn gezin.

2.9.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Hoewel bij nazicht van het administratief dossier, ondanks de meerderjarigheid van verzoeker, kan aangenomen worden dat er een gezinsleven bestaat tussen verzoeker en zijn ouders en zussen, gelet op het samenwonen, dient gesteld dat het in casu een eerste toegang betreft zodat de bestreden beslissing geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij vormt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.9.2. Betreffende de positieve verplichting

In casu blijkt dat de gezinsleden naar wie verzoeker verwijst zelf evenmin enig verblijfsrecht in België genieten. De Raad herinnert eraan dat met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht het de taak van de Staat is om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991,

Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Ook de gezinsleden naar wie verzoeker verwijst, verblijven illegaal op het grondgebied. Uit niets blijkt dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven elders dan in België verder te zetten. Een eventuele scheiding is niet het gevolg van de bestreden beslissing maar wel van het gedrag van de verzoekende partij en haar gezinsleden. Niets belet de gezinsleden van de verzoekende partij zich aan te melden bij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie om samen met de verzoekende partij terug te keren. Ten slotte merkt de Raad nog op dat artikel 8 EVRM niet de inhoud noch de draagwijdte heeft die de verzoekende partij eraan toeschrijft en geen formele motiveringsplicht inhoudt voor het bestuur.

Noch een schending van artikel 8 EVRM noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER